

jäid ise nuttes nutja Leena juure, ja kui pime kätte tuli, siis wiis kohtu abimees waele tütarlapsi ära, otsegu lammast wiida tappa!

Pääwa tafa kuulast kohtumees asja järele, aga kel polnud süüd, kuidas see pidi süüd tunnistama? Kaa õpetaja tuli teda manitsema, ja Leena nuttis kül wäga, aga kinnitas isa, et ta oli ilma süüta sest, mis tema peale arwati.

Et kohtumees ei saanud asja selgemaks, siis saadeti Leena linna kohtu alla, ja seal hoiti teda ühes kitsas kambrikeses raudtrellide taga. Kül ta waene nuttis palju ja kahtis oma silma weega oma Piibli lehed ja igatses enesele surma.

Juhanil oli kaa waene luau käes. Tema armastas Leenat enam kui ühtki asja ja wara ilma peal, ja waata, nüüd oli tema ta käest ära kadunud. Tema nuttis kaa kibedaste ja ei wõinud jeda õigele uskuda, — ommeti olid need kirstust leitud asjad wastu tunnistamas, — ja warast ta ial enam ei tohtinud armastada!

Triinu armastas Leenat otsegu ema omalast, ja Leena oli tema meelest wäga armas, sõnawõttlik ja usin, osaw ja kaa waga. Tema

tegi ju isa, mis Triinu meele pärast oli, ta luges Piiblist ja muust raamatust ja tema lauldes sulast kuulja süda. Nüüd temagi nuttis seda kadunud rõõmu!

Peetri onu kaa, kui Juhani läks teda ja tema linna puid koju tema, kohkus ära seda lugu Juhani suust kuuldes, et ta piip kukkus suust ja käest põrandale. Koju saanud läks ta kohe kohtumehe juure, läks ka linna kohtu wanemate käest kuulama, aga see ei aidanud midagi, sest et need asjad olid ju Leena kirstust leitud.

Kõiges alewis räägiti kaua airta sest asjast, ja kõigil oli meel hale Leena pärast; kahel aga ei olnud meel hale, Kaiel ja tema emal. Oh mis libe oli nüüd Kai Juhani wastu, ja isa mõtles tema: „Nüüd ju saan mina temale, aga ei mite Leena!“ Ommeti oli se üks tühine mõte!

Kohus mõistis wiimaks, et Leena pidi aasta ümber saama wangiis peetud. Seal ta siis istus kurb trellide taga ja igatses: „Tuleks surm mind siit ära korjama!“

Kasta pärast kuulutati temale, et temale